

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nytaarsnat eller Blik paa Kristendom og Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nytaarsnat eller Blik paa Kristendom og Historie", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 41. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1810_149-txt-shoot-idm1398.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Julesang.

- 1 **O**p, alle Kristne! stemmer i!
Om Kristus vil vi sjunge,
Med Sjæl og Hjerte sjunge vi,
Alt som med Mund og Tunge,
Og prise Herrens Kærlighed,
Som sendte os fra Himlen ned
Sin elskede Enbaarne.
- 2 Naar saae man før det Underværk,
At Stjerner maa nedskride,
Og Sol opgaae saa klar og stærk
Ved dybe Midnatstide!
O Midnat! lysere du er
End nogen Dag med Straaleskær
Fra Verdens første Morgen.
- 3 43O Foraarssol! din Magt er stor,
Naar Sneen du mon smelte.
Du løser ud den fangne Jord
Af Isens haarde Belte;
Alt paa din Straales Vennebud
Af Kvisten springer Knoppen ud
Og Blomsten op af Jorden.
- 4 Dog aldrig med den Vintersol
Du vove dig at maale,
Som klar, da Midnatshanen gol,
Opgik med gyldne Straale!
Kun Billed er din stolte Pragt,
Kun Skygge er din store Magt,
Af den, af Kongesolen.
- 5 Alt som et Lig foruden Aand
Var Jorden at beskue,
I Satans Mørke, Syndens Baand
Den svarlig maatte grue:
Ei vokste nogen Blomst derpaa,
Thi Dødens Is den knuged saa,
At Intet spire kunde.
- 6 44 Da kom du, Sol, o Jesu sød!
Dig fulgte Guddomsstørke,
Med den du Syndens Lænker brød,
Adsplitted Satans Mørke,
Og Dødens Is saa stærk og kold,
Den onde Fjendes Herreskjold,
Du med din Straale smelted.
- 7 Slet ingen Vraa er nu saa mørk,
Du den jo kan oplyse,
Saa vildsom er slet ingen Ørk,
At Vei du jo kan vise;
Saa lys er ingen Kongehald,
Saa lys er ingen Hjerneskal,
At de dig kan undvære.
- 8 Saa skin da, gyldne Sol, saa klar
Foruden Aar og Alder!
Din Straale og den Størke har,

At Blomster den fremkalder;
Thi Kærlighed og Haab, og Tro,
Det er den Blomst, som nu mon gro
Trefoldig, høit mod Himlen.

9 45 Den Blomst, som paa dit Bud opkom,
Ei Mage her kan finde,
For Hiertet er den Lægedom,
Den visner ingensinde,
Og hvo den først beskuer ret,
Han af det Syn ei vorder træt,
Før han i Graven synker.

10 Naar Is optøes af Solens Glød,
Den vorder frugtbar Væde,
Saaledes maa nu og vor Død
Forvandle sig til Glæde;
Thi Tro og Haab, og Kærlighed
Opgro til Liv og Salighed
Af Dødens løste Vande.

11 Saa hav da Tak, o Herre from,
For Lys og Blomst tillige!
Fordi du som en Frelser kom
Til faldne Jorderige!
O lad os paa din Fødselsfest
Dig takke, som du takkes bedst,
Ved Tro i rene Hjerter!

12 46Og, Frelser, naar saamangengang
I Midnatsmulm vi vanke,
Forført af Lysters Trolddomssang,
Forvildet af vor Tanke;
O, fødes da hos os paa ny!
Forsmaa ei Hjertets ringe Ly!
Tilgiv hver daarlig Tanke!

13 Ja, derfor du, o Frelsermand!
Dig lod i Krybben lægge,
Imellem Dyr med Uforstand,
Alt inden ringe Vægge.
Dit Tegn det var i svundne Tid
Hvergang du dig genfødte blid;
Du altid saa vil fødes.